

Az amálekíták elpusztítása

Lekció: Lk 13,1-5/Textus: 1 Sám 15,1-7

Bevezetés:

Minden ember életében eljőhet az a pillanat, amikor szembesülnie kell azzal a ténnyel, hogy nem olyan jó, amennyire azt korábban gondolta. Nem olyan gyors, nem olyan erős, nem olyan szép, nem olyan közkedvelt, nem olyan örökké tartóan kicsattanó az egészsége amennyire elképzelte. Némelyek számára ez már egészen korán világossá válik, sok ember számára pedig a középiskola, gimnázium vagy a főiskola- egyetem után, vagy egyszerűen csak akkor, amikor elkezd dolgozni, és eltelik pár év.

Én is sportoltam, rajzoltam, ezzel-azzal foglalkoztam, és eljött az a pillanat, amikor rájöttem, hogy nem vagyok elég „jó” ezekben. Persze az ember ezeket a „kudarokat” megmagyarázhatja; több idő befektetésén, vagy több gyakorláson, módszeresebb tanuláson stb. múlik az egész. De az idő telik, és az ember rájön, hogy valamiben, ha tetszik, ha nem, egyszerűen nem olyan jó, mint ahogy azt ő korábban magáról képzelte.

Ez nem csak testi-szellemi képességeink területére igaz, és nem csak arra, hogy mennyire vagyunk, vagy nem vagyunk tehetségesek. Ugyanúgy igaz mindez saját életünk erkölcsi-morális területére is. Az ember hajlamos azt hinni, hogy mindig neki van igaza, sőt, egy személyben képviseli az igazságot. Ha valaki átveri, az mélységes csalódással éli meg, ha ő ver át másvalakit, azt csetlésnek-botlásnak, kisebb füllentésnek vagy kisebb kihágásnak tekinti. Telik-múlik azonban az idő, és akinek van egy szemernyi önismerete, rájön, hogy valójában erkölcsileg sem annyira tökéletes és makulátlan, mint amennyire képzelte. Mindannyiunk életében egyszer eljön egy olyan pillanat –akármennyire is kellemetlen- / amikor mi vagyunk a negatív szereplők. Lehet, hogy nem nagy volumenű kérdésben, de mégiscsak -ahol mi voltunk a rosszfűk, ahol mi hibáztunk.

Némelyek számára megdöbbentő üzenet mindezt hallani. De miért fontos erről beszélni? Ahhoz, hogy megértsük, Isten mennyire szeret minket, milyen csodálatos a kegyelme, milyen hihetetlenül jó a „Jó Hír”- az evangélium, meg kell értenünk, hogy milyen nagy bajban vagyunk- milyen elesettek és engedetlenek vagyunk. Ezt felismerni nem egy kellemes élmény; éppen ezért nem közelednek Istenhez sokan: kínos, fájdalmas ezt felismerni. És éppen ezért van az is, hogy Istenhez sokszor a megroppant, összetört, számos csalódást és krízist megélt emberek közelednek a leginkább. Másrésztől viszont annál csodálatosabb, amikor felismerjük, hogy milyen Urunk, királyunk van, hogy ki ügyel és vigyáz ránk, és mi kit szolgálunk.

1. Isten parancsba adja, hogy ki kell irtani az amálekítákat

A felolvasott igeszakasz Sámuel első könyvének 15. fejezetéből van: Isten, az első izraeli királynak, Saulnak, Kr.e. kb. 1000-ben azt a parancsot adja - Sámuelen, a prófétán keresztül -, hogy totálisan semmisítsen meg egy népet, az amálekítákat (férfiakat, nőket, gyermekeket, állatokat). Na most ez az egyik igeszakasz, amely okot ad a kritikusoknak arra, hogy elutasítsák a keresztyén Istent, mondván ez az isten tulajdonképpen nem más, mint vad törzsi háborúk istene. Továbbá a vallásra éppen ezért nincs szükség, mert az csak erőszakot szül. Sokakat megdöbbsent ez a bibliai szakasz, mások pedig kényelmetlenül érzik magukat e sorokat olvasva, és valamiféle magyarázatot keresnek rá. Megértem azokat a prédikátorokat, akik fontolóra veszik, hogy prédikáljanak –e ilyen tartalmú bibliai igehelyek alapján, vagy éppen kikerüljék ezeket, hiszen - még egyszer mondom -, könnyű ilyen passzusok sorolásával, az adott kontextus említése nélkül, elszakítani, vagy megrengetni embereket a hitükben. Azonban - és én éppen ezért örülök mégis, hogy ma eme igehely alapján prédikálok -, a legmeggdöbbsentőbb, legsokkolóbb igeszakaszok tanítanak minket a leginkább.

Nem könnyíti meg a helyzetünket - ezt érdemes kihangsúlyoznunk, C.S. Lewist, a nagy keresztyén író-szerzőt idézve -, hogy Istent a vádlottak padjára ültették. Valóban, Istent megpróbáljuk rávenni, hogy igazolja cselekedeteit előttünk. Azonban nem mi vagyunk az elsők: Jób követelte Istentől, hogy magyarázza meg neki, miért kellett mindenét elveszítenie (Jób egy olyan ember volt, aki mindenét elveszítette: feleségét, gyermekeit, vagyonát, és még betegség is sújtotta). Ha emlékezünk arra, ami történt; Isten nem tette ezt meg, hanem megjelent, és Jóbnak szegezett pár kemény kérdést. Így zárul le a történet.

Azért az valamit elmond rólunk, hogy többet foglalkozunk Isten szándékaival, mint a saját szándékainkkal – és hogy inkább ő ítéljük el, ahelyett, hogy Isten felettünk történő ítélete miatt aggódnánk.

Fontos, hogy amikor ezeket az igeszakaszokat olvassuk, alázatosságot mutassunk; legyünk alázatosak. Csak hagyjuk, hogy Isten isten legyen: a maga mérhetetlen szentségével, igazságosságával, tökéletességével, mérhetetlen nagyságával, hatalmával. Így álljunk hozzá, amikor cselekedeteit - mostani cselekedetét is - vizsgáljuk.

Vannak a Bibliában egyéb versek is, ahol arról olvashatunk, hogy emberek, sőt még gyerekek is elhaláloznak. A történelem telis tele van halállal, beleértve a túlságosan korai halált is: halál vízőzön által, tűz által, háborúk és betegségek által. Számos ezek közül hitbeli krízist okozhat; csodálkozunk, hogy Isten miért engedi meg, hogy mindez megtörténjen. Még problematikusabb a mostani szakaszunk, hiszen itt mintha még át is lépnénk egy határt: Isten nem csak megengedi, hogy rossz dolgok történjenek, hanem Ő maga azoknak az okozója. Isten parancsot ad arra, hogy kiirtsanak és elpusztítsanak egy egész települést, és mindezt a saját embereivel végezteti el. Mondjuk ki: az Isten bosszúszomjasnak, megtorlónak tűnik. Az ember már-már úgy érzi, hogy magasabb erkölcsi szinten áll, mint Isten; vagy esetleg Isten morálisan fejlődött? Az Isten, aki tört-zúzott hirtelen haragjától vezérelve, egy megfontoltabb, szeretőbb, nyugodtabb istenné vált?

Ezek a gondolatok félelmet keltőek. Rettenetes, ha Isten ilyen bosszúszomjas és vérengző. Félelmetes elképzelni is, hogy Isten nem egyszerűen csak „jó”. Mindezek a szakaszok szemben állnak az Istenről kialakított általános képünkkel, ti. hogy igaz, szerető, kegyelmes és jóindulatú. De ha így van, és Isten, aki most ismerünk, valóban jó, valóban kegyelmes és szerető, akkor is nehéz arra gondolnunk, hogy most ugyan ilyen, de korábban nem ilyen volt. Ha Isten módszerei - amelyekkel az embereket büntette -, fejlődtek, akkor mit kezdjünk olyan igazságszolgákkal, mint pl. a Zsid 13,8, ahol is azt olvassuk, hogy ő „tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”. Ha Isten morálisan fejlődött, akkor mi a garancia arra, hogy nem „fejlődik vissza”? Nem lesz olyan vérengző, mint amilyen egykor volt.

2. Isten három okból ad parancsot az amálekíták kiirtására

Ahhoz, hogy megértsük ezt a szakaszt, pár dolgot meg kell közelebbről néznünk. Az első dolog, amit meg kell értenünk, hogy mikor történt ez az egész: Isten e nép kiirtására jóval Krisztus eljövetele előtt adott parancsot, abban az időben, amikor Isten védte és őrizte saját zsidó népét.

Egyébiránt még 6 ilyen bibliai rész van, amely hasonló parancsot és eseményt örökít meg, és számos más szakaszban jelenik meg, ahol vérnek kell hullania valamilyen okból, beleértve azokat a történéseket, amikor valamely népnek, nemzetnek kell meglakolnia, valamilyen gonosz cselekedetért (gondoljunk pl. Sodomára és Gomorára). De konkrétan mégis, ez és még 6, azaz 7 igehely tartalmaz ilyen jellegű parancsot és eseményt, ahol mindent és mindenkit el kellett pusztítani. Mindegyik az Ószövetségben szerepel – a legtöbb Józsué és a Bírák könyvében, ahol Isten védi és őrzi saját népét, a zsidó népet (a többi nép támadásaival szemben).

Mózesnek (5 Móz 9) a népnek, Izraelnek szóló, utolsó szavai, mondatai többek között ezek voltak, miután végigtekintett az Ígéret földjén (ahová ő Isten parancsa szerint nem léphetett be, csak láthatta): ne gondold azt, hogy a magad igazságáért hozott el erre a földre az Úr, ne gondolkodj így magadban; nem vagy jobb azoknál, akiket elűztök. Nem vagy jobb a többinél, sőt, keménynyakú nép vagy, önfejű és makacs. Azért történik mindez, mert az elnyomóidat meg kell ítélni, és téged meg kell védeni, mivel ígéretet tettem; szövetségre léptem az atyáiddal, Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal, és nekik ígértem a földet. Emlékezzünk arra, hogy Isten Ábrahámot választotta ki, hogy rajta keresztül megáldja az ő leszármazottait, és a világot. **1.) Az áldás a Megváltóról szól, a Szabadító ajándékáról; hogy zsidó vérvonalból Krisztus meg fog születni, mint Izrael népéből egy, Izrael népének egyik tagja. Ennél fogva Isten az Ószövetségben minden elkövetett annak érdekében, hogy megőrizze ezt a vérvonalat.** Ez áll a mózesi törvények háttérében: a részletes étrendi megszorítások és korlátozások mögött. A megszorítások, rendelkezések nem önmagukért voltak, hanem azért, hogy segítsenek a népnek, 3000 évvel ezelőtt az elkülönüléstől a többi néptől. Ez áll azon parancs mögött is, hogy nem volt szabad más népekkel keveredniük, házasodniuk. A zsidó nép valójában hasonló volt eredetét tekintve a többi, az ígéret földje körül élő néphez, de nem volt szabad olyan népekből házasodniuk, akik nem Jahvét, az Urat,

az egyedüli Istent tisztelték és imádták. Isten szövetséges népébe nem szüremkedhettek be ilyen úton-módon sem pogány hatások. És részben ez az ok áll a parancs mögött is, hogy Izraelnek ki kell irtania az Ígéret Földjén lakó népeket.

De Isten meg is akarta büntetni az amálekítákat. Az amálekíták Júda területét birtokolták, a mai Izrael déli részét. Ki kellett űzni őket innen: nem csak azért, mert Isten a zsidóknak ígérte az Ígéret földjét, hanem eleve azért, mert számukra alkotta azt.

2.) De az elsődleges ok, amiért meg kellett büntetni őket, az az, hogy ez a nép romlott és gonosz volt. Azok a népek, amelyek ilyen módon kiirtásra kerültek, mind valamilyen undorító, visszataszító erkölcsi vagy vallási gyakorlatot folytattak. Ismerhették Isten ígérteit (minden nép tisztában volt azzal, hogy Izrael közeledik, és Jahve, az Úr, istenük vele van), hogy áldott a nép, hiszen csodás helyzeteken keresztül jutottak el idáig; de az amálekíták nem félték az Urat, sőt, Izrael leggyengébbjeit, legfáradtabb tagjait és az öregeket támadták meg útközben, akik lemaradtak, amikor Izrael kijött Egyiptomból (5 Móz 25,17). Ez valamennyire ábrázolja, hogy milyenek lehettek az amálekíták módszerei (nem éppen fair-play háborúzás). A gyengéken ütöttek rajtuk, őket ölték meg és zsákmányolták ki.

De amálekíták egyébként is visszataszítóak voltak kultúrájukat tekintve: Molok, pogány isten szobra előtti oltáron égették el gyermekeiket, áldozatként. Egy neves archeológus (W.Allbright) egyszer úgy írta le az amálekíták hitrendszerét, mint a legelfajultabb vallást, ami valaha létezett. Ezért hát pusztulások több szempontból is annak volt a learatása, amit ők maguk vetettek el.

A 3.) észrevétel, az okokat illetően, hogy Isten nem siette el tettét. Évszázadok álltak rendelkezésre az amálekita népnek, hogy megváltozzon.

Némelyek sajnos úgy gondolnak az Ószövetség istenére, mint egy ingerlékeny, bosszúálló, hirtelen haragú hatalmasságra, aki pillanatok alatt kijött a sodrából, aki a legkisebb provokációt is a legdurvább pusztítással honorálta, és mindenkit halálra ítelt. A második században aztán egy eretnek, név szerint Markion át is vette ezt az elképzelést; ő azt gondolta, hogy az Ószövetség istene a harag istene volt, akit azonban a keresztyéneknek száműzniük kell a gondolkodásukból. Markion azt tanította, hogy csak az Újszövetség istenével kell foglalkoznunk, aki mindenestül a szeretet.

Krisztus megjelenésével persze számos dolog megváltozott. A vérvonal - Ábrahámától kezdve, amelyből megszületett a Messiás -, megmaradt; nem találkozunk háborúra való felszólítással. Istennek nincsenek olyan rendelkezései már, amelyek a vérvonal megőrzéséről szólnának. Krisztussal egy másik üzenetet kaptunk meg: az ő királysága nem testben és vérben van; az ő üzenete nem kivételezettekhez, nem egy kiválasztott csoporthoz szól, amelyet kard, háború által kell megvalósítani, hanem a szenvedő szolga által –a kereszthalált Jézus Krisztus által; ő nem gyilkol, hanem maga kész meghalni másokért. Nekünk szeretnünk kell ellenségeinket, oda kell fordítanunk a másik orcánkat, és Pál apostollal együtt mondjuk, hogy „a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak” (Ef 6,2). Valójában tehát nem az a kérdés, hogy „Isten bünteti meg azokat a népeket, amelyek áthágyják a törvényét?”,

hanem az, hogy „Isten miért nem bünteti meg a népeket, akik a törvénye ellen mennek?”. Vagy: „Miért nem tesz valamit a világban tevékenykedő gonosz megfékezéséért?” Megváltozott ugyanis Krisztus eljövetele óta Isten eljárása. Mindazonáltal Markion tévedett.

Egyelőre tegyük félre azokat a kemény mondatokat, amelyeket Jézus mondott. Egyszerűen csak ha végigolvassuk az Ószövetséget, akkor higgyük el, hogy végül nem arra a meggyőződésre fogunk jutni, hogy Isten egy dühöngő-vérengző valami. Ehelyett inkább meglepődünk majd; hiszen az Istennel szövetségben álló emberek annyiszor megszegik szövetségét, annyiszor fordulnak saját istenük ellen, és utasítják el törvényét. Az emberből már szinte kibukna, hogy több esélyt most már ne!(hiszen úgylis visszaélnék majd vele).

Azt látjuk, és a próféták is használják ezt a kifejező képet, hogy Isten olyan, mint egy házastársi kapcsolatban az a partner, aki mindig visszamegy, vagy visszafogadja a társát, aki folyamatosan megcsalja őt. Hóeás próféta pl. ezt ábrázolandó vesz el egy prostituáltat: bemutatva azt, hogy hogyan viselkedik Izrael Istennel –amikor ezt látja az ember, valóban feltörne belőle, hogy „most már elég!”

Ha az Ószövetséget olvassuk, azt látjuk, hogy Isten mérhetetlenül türelmes; mindig újabb és újabb esélyt ad. Amikor Isten meg akarja büntetni Sodomát és Gomorát, akkor Ábrahám elkezd egyezkedni az Istennel az ott lakók nevében, és Isten beleegyezik, hogy megkíméli a várost, ha csak 10 igaz embert talál is az egész városban. Jónás prófétát elküldte Isten Ninivébe, a babiloniak hatalmas városába, hogy hirdesse meg ítéletét, akkor a niniveiek furcsa mód észbe kaptak és bűnbánatot tartottak. Jónás számon kérte az Úron a beígért ítéletet, de Isten megkímélte őket, mondván annyi ember és gyermek van ott, és sok állat, akiket szán.

Isten végleges döntése az amálekíták kiirtásáról 400 évvel azután következett el, miután először figyelmeztette őket. Isten ugyanúgy megítélte saját népét is, Izrael 10 északi törzsét, de csak 300 évvel azután, miután figyelmeztette őket.

Péter apostol azt írja a 2 Péter 3,9-ben, hogy „*Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elpusztuljanak, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.*” Ebben a szituációban 4-500 évnyi türelem után Isten eldönti - az ő mindentudásában -, hogy megbünteti az amálekítákat, azt a népet, amely keresztezi tervei útját, amelyik rátört Izraelre és folyamatosan fenyegeti; azt az Izraelt, amelyből a Messiás meg fog születni. Isten megbünteti az amálekítákat, azt a népet, amely olyan romlott, hogy saját gyermekeit áldozza hamis bálványoknak. A parancs, hogy ki kell irtani mindenkit közülük. DE tiltakozunk: ez azért mégis túl sok, túl erős, hiszen rendben van, hogy a férfiakat, a katonákat el kell pusztítani, de a nők, a gyerekek? Megértjük, hogy a háborúban elesnek a katonák, de ártatlan gyermekek miért?

3. Különbféle kísérletek arra nézve, ahogy Istennek az amálekítákkal kapcsolatos tervét magyarázni szoktuk

4 lehetőség szokott felmerülni: az első szerint Isten elveszítette türelmét, dühbe gurult, elvesztette az „eszét”. Ez a magyarázat ott sántít, hogy akkor Isten olyan, mint mi, csak nagyobb és hatalmasabb az ereje. Adott esetben dühbe gurul, és azelőtt cselekszik, mielőtt gondolkodna, úgy, ahogy mi is szoktuk tenni. Ez az opció azért nem állja meg a helyét, mert századok teltek el Isten figyelmeztető ítélete után, tehát volt idejük az amálekítáknak változtatni szándékaikon és életvitelükön. Ez a magyarázat továbbá azt sem veszi tekintetbe, amit a Biblia tanít Isten haragjáról- Isten haragja nem olyan, mint a miénk. Isten döntései nem alapulnak téves, vagy elégtelen információkon, és Isten ítéletét nem befolyásolják hirtelen fellépő érzések, emóciók. Tehát ezt a magyarázatot el kell vetnünk.

A második lehetőség az, hogy a Biblia valójában nem Isten szava, hanem a zsidók istenképzetének, istenképének a történelmi lenyomata- tehát ahogy a zsidók gondolkodtak Istenről. Igaz, hogy jóval magasabb fokon, istenképzetük sokkal magasabb nívót képviselt, egyedülálló módon, mint a többi nép viszonylag egyszerű, emberformájú, antropomorf istenképzete, de azért itt csak kibújt a szög a zsákból; itt ugyanaz, amint a többi nemzeti isten. Ezért van az, hogy egy népirtást, genocídiumot Isten számlájára lehet írni. Ezt a magyarázatot az, aki a Szentírást Isten írott Igéjének tartja, egyszerűen nem fogadhatja el. Jézus kijelentéseit Isten szavaként értelmezzük, de Isten ószövetségi alakját és az Ő parancsait már nem? Ne felejtjük el, hogy Jézus az Ószövetség istenéről beszél, őt nevezi Atyjának, vele van egészen személyes kapcsolatban, az Ő üzenetét közvetíti, sőt, vele kapcsolatban mondja Jézus, hogy egyek. Ezt az értelmezést is el kell vetnünk; a Biblia Isten Igéje, inspirált, és Jézus is a legkomolyabban vette...

A harmadik vélemény: amit mond a bibliai szakasz bár igaz, de mi rosszul magyarázzuk, helytelen módon közeledünk a szöveghez. Egyszerűen itt csak egy kifejezőmódról van szó, amit azt jelent, hogy az amálekítákat nagyon meg kell verni, egy nagyon nagy csapást kell rájuk mérni; azaz nem másról, mint egyfajta költői túlzásról beszélünk. A Biblia szó szerinti értelmezéséről szóló vita túl messzire vinne, ezért ebbe most nem megyünk bele. Legyen elég annyi, hogy természetesen vannak a Szentírásban különféle irodalmi eszközök, metaforák, megszemélyesítések, allegorikus képek –a példabeszédekben ez kiderült, de ott egyértelműen látszik, hogy miről van szó. Amikor viszont a Szentírás egyértelműen fogalmaz, akkor nekünk is úgy kell érteni. Tehát máshogy értelmezzük természetesen a profétikus szövegeket, máshogy a költészetet (Énekek éneke), és megint máshogy az elbeszéléseket.

A negyedik vélemény az, amellyel személy szerint én is egyetértek, hogy a szöveget egészen egyszerűen úgy kell érteni, ahogy olvassuk. Ha furcsának tűnik számunkra, az azért lehet, mert Isten kicsit másképp gondolkodik, mint mi. A mi emberi elképzeléseink szerint az élet képviseli a legnagyobb értéket, minden másnál fontosabb –és úgy gondoljuk, hogy ezt Istennek is így kell gondolnia. Azonban Isten, istenségétől fogva minden felett áll, beleértve minket. Ne felejtjük el, hogy Isten teremtette az embert, minket is. Ő rendelkezik az élettel:

ajándékként adja, vagy ha úgy akarja, visszaveszi. És egyszer Isten ítélni fog, hitünk szerint, ahol sokkal több forog kockán, mint ez hosszabb-rövidebb ideig tartó tünékeny élet.

A csecsemőkkel kapcsolatban; egy olyan kultúrában, amilyen az amálekítáké volt, ahol saját gyermekeiket áldozták oda isteneiknek, gyaníthatjuk, hogy az élet minél hamarabbi befejeződése és az örökkévalóságba való átlépés a lehető legjobb lehetőség lehetett. Szabadulás egy tébolyult, megromlott kultúrából, hogy Istenhez tudjanak térni.

4. Isten igaz, és mindannyian szembesülni fogunk a bűn feletti ítéletével

Mit mondhatunk tehát? Az elején úgy tűnt, hogy az igében szereplő megdöbbenő parancs az Úr részéről ellenkezik az Ő karakterével, róla kialakított elképzeléseinkkel (vagy azzal, amit mi gondolunk róla). Azt hiszem, látjuk, hogy éppen, hogy nem mond ellent neki: sőt, arra emlékeztet minket, hogy mindannyian szembesülünk egyszer Isten ítéletével. Arra emlékeztet, hogy milyen szent, és az ő szentségében a bűn milyen ítéletet érdemel. Ritkán féljük az Urat. Sokszor a bűneinket jelentéktelen apróságként kezeljük, csekélységnek képzelve könnyen túllendülünk rajtuk. Alapvetően jó embernek képzeljük magunkat, akik megérdemlik azt, hogy kedvezőbb eshetőségre számítsanak. Aztán szemünk elé kerül egy ilyen furcsa igeszakasz, és még nem tudjuk, mit gondoljunk.

Az Írás azonban a dolgok ilyen kíméletlen valóságáról nem csak az Ószövetségben beszél. Nem „tipikusan” ószövetségi téma ez. Amikor Jézust megkérdezik, hogy hol volt Isten akkor, amikor egy torony rádőlt 18 emberre –magyarul, amikor azt kérdezik, hogy hol van Isten akkor, amikor rossz dolgok történnek jó emberekkel? - Jézus azt válaszolja, lényegében, hogy miből gondoljátok azt, hogy jók voltak? Miért gondoljátok, hogy megérdemelték az életet, ha bűnösök voltak? De nem voltak bűnösebbek nálatok. És amennyiben nem tartotok bűnbánatot, ti is elpusztultok. Majd később Jézus ezt mondta: ne attól féljete, aki képes a testet elpusztítani, hanem attól, aki képes a testet és a lelket is megölni. Más szavakkal: Istentől féljete.

Persze kérdezhetjük: Isten nem a szeretet istene? Miről beszélünk? De az, biztosan az. Hiszek a szeretet és a kegyelem istenében, aki megáld minket, aki körbezár minket karjaival, átölel minket, aki személyesen ismer bennünket, aki figyel ránk, és aki elküldte a Fiát, hogy éljünk általa. Hiszünk abban az Istenben, aki megment minket. De nem gondolom, hogy ez könnyű és magától értetődő volt. Nem gondolom, hogy érdemelnék mást, mint büntetést. És ez teszi Isten kegyelmét olyan csodálatossá.

A történetre visszatérve: nem az a meglepő, hogy 500 évnyi türelem után Isten egy olyan nép kiirtására szólít fel, ami annyi nehézséget és kellemetlenséget okozott. A furcsa az, hogy Isten várt, és adott nekik 500 évet, mielőtt cselekedett volna. Az a csodálatos, hogy a tökéletes, igaz és szent Istent szeret, még akkor is, ha harcolok ellene, vagy ha a tekintélye ellen lázadok. Az a csodálatos, hogy Isten elküldte az Ő Fiát, hogy meghaljon értem. És ha azt kérdezzük, hol van Isten ítélete az Újszövetségben, nézzünk, tekintsünk rá. Isten már nem ítélő Isten? Isten

jobban elnézi a bűnt, mint régen? Nem, Isten ugyanúgy elítéli a bűnt, mert Isten nem változik. Ezért szenvedett és halt kereszthalált Jézus... mert minden bűnt magára vett önként, az összes ember bűnét. És őt ítélte az Isten, az emberek helyett. Ő hordozta azokat a pokoli testi és lelki kínokat, amelyet a bűnösöknek kellene.

Isten szentsége a bűn elítélésén és büntetésén alapul – és egy nap ez meg is fog történni. A kegyelem időszakának után - amiben most élünk-, eljön az idő, amikor többé nem ugyanúgy süt majd a nap és a hold fénye igazakra és hamisakra; eljön az ítélet. Isten türelmes, és nem akarja senki pusztulását, de van egy limit. Egy nap visszatér Krisztus, mint bíró, és meg fogja ítélni a bűnt.

Az embernek van választása: vagy elhordozza Isten pusztító haragját a bűn miatt, vagy pedig felismeri Isten tervét arra vonatkozóan, ahogy megkíméli saját haragjától. Mindenki számára ott van Krisztus, akibe bele lehet kapaszkodni, aki minden bűnünkért és vétünkért kifizette az adósságot. Krisztus szenvedése és halála nem bosszú, hanem a szerető áldozat cselekménye. Ezt fogadtuk el, és ezért kell ezt hirdetnünk annak, aki még nem fogadta el. Ámen!

(Márkus Tamás)